

Simon Emil Ammitzbøls tale ved Liberal Alliances landsmøde

Taler

Simon Emil Ammitzbøll
Folketingsmedlem for Liberal Alliance

Dato

5. marts 2011

Sted

Tivoli Congress Center

Kære Landsmøde

Hvor er det fantastisk at være her sammen med jer.

For vi er mere end dobbelt så mange medlemmer af Liberal Alliance, som vi var sidste år. Vi har flere end dobbelt så mange byrådsmedlemmer, som vi havde sidste år. Liberal Alliances Ungdom har mere end dobbelt så mange medlemmer, som sidste år. Vi er mere end dobbelt så mange deltagere til landsmødet i år, som vi var sidste år. Og vores meningsmålinger er mere end dobbelt så gode, som de var sidste år.

Så der er virkelig sket noget. Vi har virkelig grund til at være glade. Og der er virkelig grund til at sige tak:

Tak til alle jer, der bakker op om partiet.

Tak til alle dem, der sikrer både menneskelige og økonomiske ressourcer.

Tak til Anders for at være spydspids.

Tak til Villum for samarbejdet i folketingsgruppen.

Tak til de nye spidskandidater.

Tak til et flittigt sekretariat, en loyal hovedbestyrelse og et fantastisk aktivt Liberal Alliances Ungdom.

Sammen har vi skabt et helt nyt grundlag for Liberal Alliance.

Men husk, at rundt om hjørnet lurer farerne. Mange ønsker, at det går os dårligt. Derfor har vi kun os selv at takke og rose. Og det vil vi så gøre i dag, i aften og i nat. Men allerede fra i morgen er det op på hesten igen. Fuld fart fremad og snuden i sporet. Vi har nemlig et valg at vinde.

Og netop folketingsvalget er den altoverskyggende begivenhed i 2011. Det er her – ved den store og egentlige meningsmåling – at Liberal Alliance skal stå distancen. Ikke for vores egen skyld. Men for Danmarks skyld.

Dansk økonomi står i stampe – med stor risiko for at dykke yderligere.

Bureaukratiet vokser dagligt. Den offentlige sektor ligeså. Skattetrykket sætter verdensrekord. Og den personlige frihed er under pres. Så der er nok at tage fat på.

Og lad det være sagt med det samme: Efter mere end ni år med en borgerlig-liberal regering er der meget, der kunne være bedre. Væksten kunne være højere, skatten kunne være lavere. Vi kunne have mindre bureaukrati, mindre Big Mother og mere frihed. Havde regeringen gjort det godt nok, var der næppe så stor medvind til Liberal Alliance.

Men ret skal være ret. På flere områder er det blevet bedre, siden Lars Løkke Rasmussen blev statsminister.

I april blev Liberal Alliance hånet i Folketinget for at foreslå dagpengeperioden halveret. En måneds tid senere blev det gennemført.

I efteråret blev vi hånet for at ville afskaffe efterlønnen. Den 1. januar blev det regeringens politik.

VK vil jo så gerne føre borgerlig politik, men de har brug for et kærligt skub. Og det er vi altid parat til at give dem.

Så jo. Regeringen kan gøre det bedre. Ingen tvivl om det.

Men husk: Det er S og SF, der er hovedfjenden for Liberal Alliance. For det er S og SF, der økonomisk vil føre Danmark ud over afgrunden. Det er S og SF, der vil hæve skatterne. Og det er S og SF, der vil indskrænke borgernes frihed.

Helle Thorning er så forhuppet på at indtage Statsministeriet, at hun sætter kikkerten for det blinde øje. Nøjagtigt som Lord Nelson gjorde, da han besluttede at bombe København i 1801, selvom byen havde overgivet sig. Vi har IKKE overgivet os.

Vi siger det, som det er: Helle Thorning fortier de økonomiske udfordringer, som Danmark står overfor.

Hun lader som om, at Danmark kan fortsætte med et højt udgiftsniveau uden én eneste reform.

Hvis, og jeg siger, hvis hun vinder valget, for vi må gøre alt, hvad der står i vores magt for at forhindre det - hvis Helle Thorning vinder valget, har hun allerede aftalt med fagbevægelsens førstemand, Harald Børsting, hvordan dansk økonomi skal ordnes efter en rød sejr. Men hun fortæller det ikke. For Helle har hemmeligheder.

Helle Thorning siger, at hun har en Fair Løsning. I virkeligheden har hun en kedelig overraskelse. For ser man nærmere på de rødes økonomiske planer, og det har vi gjort, så hænger de ikke sammen.

Helle Thorning påstod, at hun havde 15 milliarder kroner, som fremkom ved,

at vi alle skal arbejde 12 minutter mere. Dem havde hun så ikke alligevel, for fagforeningerne ville ikke være med. Og hun vil ikke engang sige, HVORDAN vi skal få folk til at arbejde mere. Hvis hun spørger pænt, kan Helle Thorning da godt få et råd: Hvis vi skal arbejde noget mere, må skatten ned. Så enkelt er det! Men Helle vil ikke svare. For det er en hemmelighed.

S-SF vil også sætte dagpengeperioden op. Hvor pengene skal komme fra og præcist hvordan, ved ingen. For det er også en hemmelighed.

Men Helle skal ikke have hemmeligheder. Hun skal fortælle, hvad den røde plan går ud på. Sandheden er, at der ikke er nogen plan. Ingen plan for vækst. Ingen plan for velstand.

Og hvis man ser på den stadig større strøm af udgiftskrævende forslag som S og SF spyer ud, så er der god grund til bekymring:

- Der skal bruges 2,7 mia. kr. ekstra på pensionisterne.

- Der skal bruges 1,1 mia. kr. på fuld fradrag på fagforeningskontingenter.

- Villy Søvndal vil give ekstra til gifte førtidspensionister. Det var 600 mio. kr. oveni.

- Så skal der være to lærere i alle klasser. Det koster næsten 2,7 mia. kr.

- Færre børn i klasserne for over 850 mio. kr.

- Lektiecaféer for over 650 mio. kr.

- Et nyt klimafradrag for en mia. kr.

- En halv mia. kr. til kollektiv trafik

- Over tre mia. kr. til sygehuse

- 2 mia. kr. til forebyggelse

- 1,2 mia kr. til erhvervsstøtte

- For ikke at tale om flere penge til alt fra kunstig befrugtning, øget kulturstøtte og højere ulandsbistand.

Lyder det ikke godt?

Forslagene kan jo hver især være nok så sympatiske – og ganske rare at tænke på.

Men som den tidligere britiske premierminister Margeret Thatcher i sin tid formulerede det: Problemet med socialisme er, at før eller siden løber man tør for andre menneskers penge. Og det vil også ske for Helle Thorning, Villy Søvndal og Ole Sohn.

For hvordan skal det finansieres? Svaret er lige så enkelt, som det er ubehageligt. Højere skatter og højere afgifter.

Hvem skal så betale? Jo, det skal vi alle sammen – men især rygerne og millionærerne skal holde for. Så det bliver godt nok nogle dyre cigaretter, eller også skal vi til at have i 100.000-vis af nye millionærer. Hvilket næppe er realistisk, når man hæver marginalbeskatningen og øger bureaukratiet for virksomhederne.

Men lad os nu tage Helle Thorning på ordet.

I ”Fair Løsning” er der udgifter for over 42 milliarder kroner. Men finansieringen dækker kun 14 milliarder, når nu fagbevægelsen ikke længere vil hjælpe til.

Og det betyder, at hvis vi ved hjælp af højere afgifter på cigaretter skulle finansiere alle de behagelige gaver, som en rød regering vil lade regne ned over os

– ja, så skulle en pakke cigaretter faktisk koste cirka 350 kroner!

350 kroner for en pakke smøger, mine damer og herrer! Og skal det holde, så er det endda under den forudsætning, at den horrible pris hverken vil føre til færre rygere, mere grænsehandel eller øget sortbørshandel. Helt ærligt!

Synes I, at det lyder urealistisk, så kan vi jo tage fat i den anden løsning, som Helle Thorning, Villy Søvndal og Ole Sohn foreslår: millionærskatten. I dag har vi – ifølge S og SF – 28.000 danskere, som tjener over en million kroner om året. Skal en rød regering betale alle deres julegaver via en ny millionærskat – ja, så skal der altså trylles 627.200 ekstra millionærer frem! Så vi i alt får 655.200 millionærer. Antallet af millionærer skal altså vokse med over 2.000 procent!

Men sådan vil det jo ikke gå. Med højere skatter til virksomhederne og højere skatter til flittige borgere vil der komme færre millionærer og ikke flere millionærer.

Man kan måske sige det sådan, at den eneste mulighed for at blive millionær under en S-SF-regering er – for at bruge en gammel vittighed fra 1980'erne – hvis man var milliardær i forvejen.

Hvis vi vender tilbage til Lord Nelson, så er det værd at huske på, at kun 12 år efter, at han satte kikkerten for det blinde øje, gik Danmark statsbankerot. Så galt går det forhåbentligt ikke med en S-SF-regering, selvom de ER hovedfjenden.

Men det er et farligt socialistisk eksperiment, som kan sætte den velkendte danske velstand over styr. Og det er de dårligst stillede, det primært kommer til at gå ud over. De rige, de kloge og de flittige skal nok klare sig. De dårligst stillede får dyrere basisvarer og højere energipriser til gengæld for at skulle finansiere middelklassens efterløn. Og så siger de, at Liberal Alliance er et asociale parti. Lad den, der er uden synd, kaste den første sten.

Men Liberal Alliance er meget mere end orden i økonomien, højere vækst og lavere skat. Vi er et liberalt parti, der står fast på de liberale værdier. Det er også DERFOR, vi skal have de afgørende mandater.

Big Mother. Det er Liberal Alliances betegnelse for den vulgariserede udgave af den socialdemokratiske velfærdsstat, der med stadig større hast breder sig ind i privatlivets sfære.

Big Mother smiler omsorgsfuldt, når mine politiske kolleger vil hjælpe dig med at sætte gafflen i det korrekte stykke kød ved hjælp af den nye fedtafgift.

Big Mother er tilfreds, når knivloven forhindrer folk i at arbejde, fiske eller gå på jagt, som de plejer.

Big Mother nyrer en velfornøjet vuggeviser, når Sundhedsstyrelsens embedsmænd udarbejder retningslinjer for voksne menneskers søvnbehov.

Big Mother har simpelthen pakket os ind i så tykt et lag af vat, at vi ikke længere kan høre vores forfædre hviske til os om drømmen om at skabe de bedste

rammer for et menneskeliv – gennem frihed.

Men tag vattet ud af ørerne nu og lyt:

For mere end 200 år siden, i 1789, skrev franskmændene i Menneskerettighedserklæringen:

”Friheden består i retten til at gøre alt det, som ikke skader nogen anden”.

Og de kom også med et helt konkret instruks til politikerstanden:

”Loven har kun ret til at forbyde de handlinger, som er skadelige for samfundet.”

Og så er det jo, at jeg må spørge:

Er det skadeligt for samfundet eller for nogen andre, at Kaj og Jørgen gerne vil nyde en smøg på plejehjemmet?

At Peter gerne vil bo i Danmark med sin amerikanske kone – og selv forsørge hende? At Susanne godt kan lide at gå i solarium?

Nej, vel?

Mange taler om frihed. Men det er ikke nok med snak. Der skal ganske enkelt MINDRE handling til. Ja, mindre handling fra Christiansborgs politikere. Færre love, færre regler. Mindre formynderi og dermed mere frihed.

Men det er, som om nutidens politikere har glemt, hvad frihed egentlig betyder. De har glemt den sidste del af det berømte citat fra den amerikanske uafhængighedserklæring: At mennesket har ”visse umistelige rettigheder, heriblandt retten til liv, frihed og stræben efter lykke.”

Og lykke er som bekendt ikke en fast defineret størrelse. Lykke er ikke det samme for dig, som det er for mig. Derfor kan det enkelte menneske kun stræbe efter lykken, hvis det har friheden til det. Samfundet skal ikke bestemme, hvordan det gode liv er for dig eller mig. For der findes ikke ét godt liv. Der findes mange – lige så mange, som der er mennesker til i verden. Vi tror på, at du ved, hvad der er godt for dig – og jeg ved, hvad der er bedst for mig. Og at Folketingets 179 selvbestaltede orakler skal blande sig udenom! Eller jeg skulle måske sige 176 selvbestaltede orakler.

Fantasien er meget begrænset hos især den røde blok (så længe det ikke drejer sig om at finde på nye forbud og nye skatter). Grænserne for normaliteten bliver stadig mere og mere snævre.

Men hvornår stopper det? Hvornår er Big Mother-staten tilfreds? Jeg er bange for, at venstrefløjens og Big Mother-staten først er tilfreds, når vi alle sammen:

- Står tidligt op
- Børster vores perfekte rettede og hvide tænder
- Spiser en klid- og speltbolle
- Tager en daglig løbetur
- Husker at spise 600 g frugt og grønt HVER DAG
- Tager en akademisk uddannelse
- Får 2,1 børn (så vi reproducerer os selv)
- Og afleverer selv samme børn i den kommunale vuggestue
- Husker at hente dem tidligt

- At vi har et perfekt BMI

- En tilfredsstillende IQ

- Og i øvrigt husker at gå tidligt i seng, så vi kan være friske igen, når vi skal bruge endnu dag for at sikre statens umættelige indtægtsbehov.

Men vi er ikke til for staten. Staten – gerne i en mindre udgave – er til for os.

Når Big Mother er tilfreds, kan det godt være, at både familiefotos og sundhedsstatistikker vil se pænere ud. Men vil vi være lykkelige? Nej. For Big Mother har omklamret os med så mange love og regler og forbud, at vores frihed er gået tabt. Og uden vores frihed kan vi ikke stræbe efter lykken – vores egen lykke, vel at mærke.

Og jo, det kan være, at mennesker begår fejl. Men det er jo netop menneskeligt at fejle. Og den anden side af frihedens mønt er selvfølgelig det personlige ansvar.

Vi vil ikke lade folk ligge og sulte på gaden, som vores modstandere prøver at give indtryk af. Men vi tror på, at erfaringer gør en klogere på livet. Og at vi kun skal hjælpe, når der er et reelt behov.

Som Ghandi sagde: ”Friheden er ingenting værd, hvis ikke den indbefatter friheden til at fejle”. Og man kunne tilføje: Så lad os dog være i fred!

Den lovgivningsiver, som Big Mother står i spidsen for, begrænser ikke bare vores frihed. Den begraver os også i papirer.

Hver dag kommer der flere love til, flere regler, flere cirkulærer, flere kontrolskemaer. Vi lider alle sammen under det, både som individer, som offentligt ansatte eller som virksomhedsejere.

Da jeg stod her på talerstolen sidste år, fortalte jeg jer, at vi i 2009 havde fået ny Danmarksrekord i antallet af nye love og regler. Ikke færre end 1.340 nye love og regler var det danske folk blevet udsat for.

Ved I hvad. Den nedslående sandhed er, at vi i 2010 slog den rekord. 1.460 flere nye love og regler har Slotsholmen belemret jer med det seneste år.

Med andre ord: Det går den helt forkerte vej. Og så hjælper det ikke meget, at Kristian Jensen har foreslået, at vi skal afskaffe en regel om ugen ...

1.460! Det er jo et vanvittigt højt tal. Men Folketingets medlemmer er utrættelige, ikke en uge, ikke en dag, ikke en time går, uden at et nyt forbud, et nyt påbud eller en ny regel udtænkes.

Så siden sidste år har vi diskuteret alt fra rygeforbud på efterskoler og forbud imod solarier. Til forbud imod såvel købesex som dyresex.

Over påbud om alkolås i alle biler og påbud af cykelhjelm på alle børns hoveder.

Og forbud af såvel SMS-lån som fois gras – til gengæld for kvoter for kvinder i bestyrelser og obligatorisk motion på erhvervsuddannelserne

Som John Stuart Mill sagde i bogen "Om Friheden": "Vi må [...] ikke blot beskytte os mod embedsmændenes tyranni, men også mod den herskende tanke eller følelse, mod samfundets lyst til uden at dømme og straffe at presse sine ideer og adfærdsmønstre ned over hovedet på anderledes tænkende"

Er det virkelig nødvendigt at vedtage alle disse love? Selvfølgelig er det ikke det.

Liberal Alliance kæmper en ensom, men stædig kamp imod bureaukratiet. Mod en offentlig sektor som lider af overgårdet vokseværk. Vi kæmper for at få friheden tilbage. Og jeg lover jer, at vi ikke giver op så let.

Det skal man nemlig aldrig. Og slet ikke når man er den nye dreng i klassen.

Men det er ikke altid lige let. Se bare på finanslovsforhandlingerne. Vi bed os fast i bordkanten, så længe vi kunne. Og til sidst ønskede vi blot at få afskaffet tre tossede skatter:

Særskatten på pensioner, multimedieskatten og iværksætterskatten. Det burde ikke være så svært, for disse tre skatter resulterer jo i lige præcis alt det, som Danmark ikke har brug for.

Særskatten på pensioner er et signal fra Christiansborg om, at det ikke kan betale sig at spare op til egen pension. Selvom det netop er det, vi gerne vil have, at folk skal gøre.

Multimedieskatten er en skat på overarbejde, medarbejderes fleksibilitet og en mulighed for at kombinere arbejds- og familieliv.

Og endelig iværksætterskatten. Vel nok Danmark mest tåbelige skat. Prøv engang at smage lidt på ordet. Iværksætterskat. En skat på iværksætteri.

... ja ... en skat på vækst, velstand og nye arbejdspladser. Så kan det næsten ikke blive værre.

Nå, men vi kunne altså ikke få afskaffet disse tre tossede skatter. Og lad os sige det, som det er. Regeringen og Dansk Folkeparti kunne se, at de kunne få flertal med Per Ørum Jørgensen – og det fristede dem over evne. Det er menneskeligt, og vi er ikke dem, der bærer nag.

Derfor siger vi også til Venstre og Konservative. Lad os droppe kiv og strid. Lad

os lave en fælles plan for dansk økonomi. Altså en rigtig borgerlig-liberal plan. Lad os skabe en borgerlig vision for Danmark, så Helle Thorning ikke overtager magten. Og lad Liberal Alliance få de afgørende mandater.

Liberal Alliance er som den lille dreng i ”Kejserens nye klæder”. Og det vil blive ved med at være

Vi råber ud til alle, der vil lytte, at selvom Løkke og Barfoed kun sparsomt er klædt på, så har Helle og Villy slet ikke noget tøj på! Deres økonomiske planer hænger ganske enkelt ikke sammen.

Liberal Alliance har derimod fundet 80 milliarder, som både kan lukke hullet i statskassen og fremtidssikre økonomien. Vi går til valg på et fuldstændig klart ønske om at gøre netop dét: genoprette og fremtidssikre dansk økonomi. Det kan vi kun gøre, hvis den borgerlige regering fortsætter – og vi får de afgørende mandater.

Vi skal blive ved med at sige de sandheder, som andre ikke vil høre. De sandheder, som andre ikke VIL sige. De sandheder, andre ikke TØR sige.

Der er brug for højere vækst og lavere skat. Mindre bureaukrati, mindre Big Mother og mere personlig frihed. Og apropos frihed, så sagde forfatteren George Orwell, at ”Frihed er retten til at fortælle folk det, som de ikke ønsker at høre”.

Og det skal vi blive ved med, hvis vi skal have et bedre Danmark præget af

frihed, vækst og velstand.

Det ved jeg, at I alle sammen vil arbejde hårdt for. Og det er jeg utrolig taknemmelig for.

Liberal Alliance er efterhånden blevet et stort og stærkt parti – det kan vi alle sammen konstatere i dag bare ved at se ud over denne fyldte landsmødesal.

Det er nu – i år – at vi skal vise, at vi ikke bare kan tiltrække medlemmer og få flotte meningsmålinger. Men at vi også kan det allervigtigste: Nemlig få så mange vælgere til at stemme på os, at den borgerlige regering kan fortsætte.

Men ikke bare fortsætte – den nye borgerlige regering skal stå i spidsen for en ny liberal kurs. Til gavn for dig og mig og resten af Danmark. Kun med vores hjælp kan statsministeren få opfyldt sit ønske om, at Danmark igen skal blive et af verdens ti rigeste lande.

Og vi er flinke folk. Vi hjælper gerne både en mand og et land i nødens stund.

Ha' et rigtigt godt landsmøde!

Kilde

Ukendt

Tags

Liberal Alliance, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/tale-til-landsmoedet-2011>